

Malediven. Het grootste paradijs op aarde.

En wij gaan er naartoe. Twee hele weken, waarvan het grootste gedeelte op een live aboard om te duiken. De voorpret begint al met wegdromen over manta's, haaien, azuurblauwe zee, zon, hagelwitte stranden en wuivende palmbomen. Het is niet de eerste keer dat we met Soul Divers op pad gaan en daarom kennen we ook alle 14 deelnemers op deze trip. Dat wordt een gezellige boel. We vertrekken vanaf Düsseldorf en een oude bekende van meerdere reizen rijdt met ons mee vanaf Rotterdam. Het is koud en het regent, alle reden om na de lange winter de ticket to the tropics te verzilveren. We zijn laat en de rest

van de groep is er al zodat we meteen kunnen inchecken en wachten op vertrek. De stemming zit er goed in en de vlucht is super, goed eten, ruime stoelen en een groot aanbod aan films. Ook de overstap in Dubai gaat vlotjes en met 3 uur tijdsverschil landen we volgens plan om 8:30 op Male. Als we uitstappen komt de warmte ons tegemoet en al snel stappen we op een bootje dat ons naar het schip brengt. Het avontuur kan beginnen.

Op het schip worden we vriendelijk onthaald, de schoenen gaan uit, want die heb je niet nodig op het schip, en de hutten verdeeld.

Koffers uitpakken en wegstoppen, die zien we over 10 dagen wel weer. We maken tevens kennis met de bemanning en de duikgidsen, 3 stuks waarvan 1 (Manik) niet meer mag duiken maar wel de boel aanstuurt. Als iedereen zijn plek gevonden heeft is het tegen 12:00 en tijd voor lunch. Dat ziet er meteen al goed uit en is best belangrijk als je 10 dagen op een boot zit. Een mens moet toch goed eten, zeker als je veel gaat duiken. Even uitbuiken en dan rond 16:00 de checkdive maken. Alle duikspullen gaan op een apart bootje, de Dohni, en daar zit ook de compressor.

Lekker rustig want dan hebben we op de boot zelf geen last van de herrie, plus het feit dat we gedurende de hele trip de spullen op hun plek kunnen laten en geen flessen hoeven te wisselen. Relaaaaaxed.

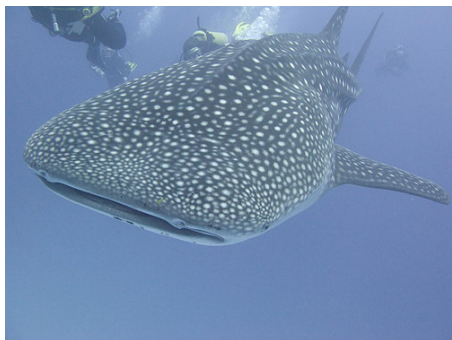
En dan tijd om te duiken, want daar zijn we tenslotte voor gekomen. Eerst de bel voor de briefing op de boot, tekeningetje erbij plus de naam van de duikstek (handig voor je logboek straks) en dan overstappen op de Dohni die ons naar de duikstek brengt. Camera's niet vergeten, ook niet voor de checkdive want je weet maar nooit wat je tegenkomt. Een leuk wrakje en een enorme Napoleonvis kan in de boeken. Na de duik spoelen en afdrogen, een snackje eten en een drankje en al gauw is het tijd voor het avond eten dat ook weer aan de grote tafel met zijn allen gegeten wordt. Senna, een jonge knul met een guitige lach en tevens onze barman, is druk met het bijvullen van de waterglazen want er moet wel genoeg gedronken worden, en zet

het eten klaar. Hij wordt onze grootste vriend want hij zorgt voor eten en drinken. Na weer een heerlijk maal (wat krijg je toch altijd een trek van dat duiken) naar het middendek om gezellig met een biertje en een muzikje helemaal in de stemming te komen. In Nederland is het 10 graden, bewolkt en regenachtig, hier genieten we van de sterrenhemel met 25C. Dan om uiterlijk 22:00 naar bed, want een duikvakantie is hard werken. Morgen worden we om 6:00 gewekt voor de early morning dive.

Het is al veel te gauw 6:00 maar we hebben toch redelijk geslapen. Bed is wat hard en onwennig maar er is niet gevaren en de zee is kalm. Iedereen op 1 na, die trekt het echt niet en moet even wennen aan de boot in verband met zeeziekte, is er klaar voor, tenminste in gedachten want ik zie meer dikke oogjes en bleke gezichten om mij heen. Koffie met een kaakje helpt en na de briefing is iedereen dan ook wel min of meer wakker. Plonzen en als we even later allemaal in het water hangen komen we de eerste schildpad al tegen. Ook zwemt er een eagle ray voorbij die ik in de gauwigheid mis maar deze eerste échte duikdag kan al niet meer stuk. Dat belooft wat voor de rest van de trip. Een lekker duikje zoals dat heet, maar nog veel lekkerder het ontbijt in het vooruitzicht, eieren met pannenkoeken, fruit en toast. Ouderwetse Tang, een sapje op poederbasis, maakt het feest compleet. Tijd voor nog een tukkie, want het was wel erg vroeg vanochtend en klaar voor de tweede duik van de dag. Meerdere haaitjes maar ook grotere haaien, murenes, napoleonvissen en een marmerrog en dan lunch. Na de lunch ontkomen we toch niet aan weer een uurtje slapen. Ja, ja, de vermoeidheid van de afgelopen maanden hard werken komt er nu toch echt wel uit, en ook de opgebouwde stikstof doet een duit in het zakje. Dit wordt het ritueel van de komende dagen, duiken, eten, slapen, boekje lezen en weer duiken, maar je hoort niemand klagen.

We gaan op zoek naar de Walvishaai en het is pas dag 3. Op de bewuste plek zien we veel boeten en veel snorkelaars in het water liggen, dus dat moet hem zijn. Allemaal masker, snorkel en vinnen aan en te water. Ja hoor, daar is hij, wat een machtig beest. Hij lijkt bijna niet te zwemmen maar is onmogelijk bij te houden. Na een paar minuten verliezen we hem dan ook uit het oog. We worden opgepikt door het bootje en even verderop weer gedropt voor een tweede ronde. Ook nu hebben we maar een paar minuten voordat hij weer verdwenen is. Tijd voor het echte werk dus terug naar de boot en de duikset aan. Nu kunnen we naar beneden en er bijna naast zwemmen. Kwartaartje en weg is hij weer. Ik mag het officieel niet eens als een duik loggen. Met nog meer dan genoeg lucht weer verder varen en opnieuw droppen om weer af te dalen. Dit maal 18 minuten als hij weg is en na nog een snelle foto van een marble stingray en bijna decotijd op naar boven. Wow! Opwinding alom over de hele boot en foto's en filmpjes vergelijken. 's Middags nog een relaxduikje om even het gevoel terug te krijgen en tegen de schemering komen we er weer uit.

De volgende dag zijn ons manta's beloofd en gaan we dus naar Manta Point. Ja, ja, dat kennen we van Bali, waar we destijds een uur in het niets hebben gehangen en ook niets gezien. Wij zaten in die 5% kans dat je ze niet zag. Maar dat wordt in de middagduik helemaal goed gemaakt. Na krap 10 minuten zwemmen komen we langs een koraalplateau waar een manta wel 20 minuten lang aan het rondcirkelen is. Is het een vliegtuig, is het een vogel, is het een UFO? Nee het is een manta. Man, man wat een machtig beest en wat ziet dat er gaaf uit. Weg balitrauma, Nusa Penida eat your heart uit, Malediven is de place to be. Als hij eindelijk wegzwemt zien we in de blue nog een andere er achteraan zwemmen en dan tijd om

weer naar boven te gaan. 's Middags herhalen we het kunstje met de Walvishaai en vinden hem weer tussen de snorkelaars. Oppervlakte interval tijd maakt dat we alleen kunnen snorkelen, but who cares. Als hij na het eerste rondje weer weg is en we op de boot staan na te genieten horen we ineens een schreeuw van één van onze mededuiksters. De walvishaai zit aan de oppervlakte pal aan de achterkant van ONZE boot. Hij is zo dichtbij dat we niet eens direct het water in kunnen springen omdat we er anders bovenop springen. Als hij weer wegduikt er

natuurlijk achteraan om nog één keer te genieten van dit mooie dier. Dit verzin je toch niet, en als we geen foto zouden hebben zou niemand ons geloven. We hebben goede karma. Dat blijkt wel als we twee dagen later naar een mantabijeenkomst gaan. Tenminste zo lijkt het. De avond ervoor werden we door de bemanning van de boot nog verrast met een superbarbecue op een onbewoond eiland, waar de bemanningsleden in het zand een prachtige sculptuur van zowel een walvishaai en een manta gemaakt hebben. Het lijkt wel een ritueel om de goden aan te roepen opdat we er veel zien. Het eten was super en de wandeling naar het puntje van de eiland onder de sterrenhemel met mijn lief was het toppunt van romantiek, maar toen had ik nog niet kunnen voorspellen wat we de volgende dag mee zouden maken.

We duiken naar een soort zandbank langs een plat, beetje saai en dor rif als we plaats nemen en de show gaat beginnen. Eerst één manta die rondcirkelt en over ons heen vliegt, langs ons heen, naast ons, boven ons, toen een tweede erbij en nog een derde. Ze dansen gracieus door het water en lijken nergens zich wat van aan te trekken. Zeker niet van die paar duiktoeristen waarvan de camera's overuren maken. Decotijd dwingt ons na ongeveer 20 minuten naar boven, maar dit was slechts het voorspel want als we in de middag

nog een keer op dezelfde plek gaan duiken zwemmen er niet één, niet twee, niet drie maar op een gegeven moment wel minstens zeven tegelijk van die slagschepen aan alle kanten om ons heen. We hangen wel in de gierende stroming maar dat mag de pret niet drukken. Gewoon vastklemmen aan een rotsblok en als een stel paparazzi klik, klik, klik, klik de batterijen leeg en de kaartjes vol maken. Het is een gekkenhuis. Dan is de show voorbij, onze muntjes zijn op en moeten we naar boven. Met pijn in mijn hart neem ik afscheid en zwaai naar de 3 manta's die ik tijdens het opstijgen onder me nog zie rondansen. Was ik nu maar de vrouw van Atlantis. De rest van de dag kunnen we het nog maar over één ding hebben en als ik vermoeid maar voldaan 's avonds in slaap val droom ik van een sierlijke dans met deze bijzondere zeedieren. Ik heb al best een hoop gezien, maar dit is een hoogtepunt in mijn duikleven. De dagen erna nog steeds mooie dingen gezien, zoals een luipaardhaai, nog een paar eagle rays en ook nog een keer 20 minuten naast een schilpad gezwommen die met zijn ontbijt bezig was. Mooie koralen, hard en zacht, bovenop maar ook hangend onder de overspanningen, een enorm veld met tafelkoraal, en ga zo maar door. Het is niet voor niets een divers paradise.

Alles klopt, het weer, het eten, de duiken, de groep, de boot en ook speciale lof voor de bemanning. Asraf is af en toe wat warrig in zijn briefings en Sappey is een enthousiasteling, wat we noemen een echte duiker. Zelfs Manik, die dus officieel niet meer mag duiken vanwege een bloedprop in zijn nek kan het niet laten om één duik op de mantastek met ons mee te duiken. Op een gegeven moment wil hij mij een verhaal in het engels voorlezen over een Maldiviaanse jongen en een haai. Hij begint dapper maar na twee regels hoor ik hem denken, "oei, het is toch wel een lang verhaal met een hoop moeilijke woorden". Hij stopt, bladert door het verhaal heen en zegt dan met een lachend gezicht "I give you short version" om vervolgens in 3 zinnen het verhaal te vertellen. Kokkie met zijn buikje doet zijn best op een enorme ter plekke gevangen tonijn en we krijgen daarom 4 dagen lang zelfgemaakte shashimi. De jongens op de Dhoni komen na iedere duik met handdoekjes, kokos, en water aanzetten en helpen je met het aan- en uittrekken van zowel set als pak. En de kapitein van de Dhoni geeft je elke keer een aai als je de boot op- of afstapt. Het zullen de blonde haren zijn. Iedereen is in elk geval erg vriendelijk en ze doen heel hard hun best. We hebben niets maar dan ook niets te klagen. Maar aan ieder sprookje komt een einde en zo ook moeten we op een

gegeven moment van de boot af en het resort op. Wat een straf maar niet heus. Gelukkig is daarmee de overgang voor straks naar huis hierdoor minder groot, anders is het echt afzien geblazen. Nu kunnen we nog even rustig bijkomen.

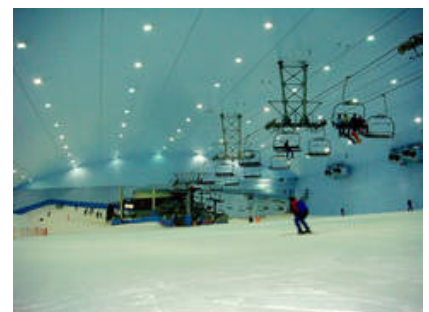

Het resort is prachtig, gelegen op een bounty eiland met huisjes op palen in het water. Als groep zitten we wat verspreid omdat sommigen een beachbungalow, sommigen een waterbungalow en wij een over water suite hebben. Suite? Het is gewoon een heel huis met een enorme badkamer met bubbelbad, een huiskamer, een slaapkamer met inloopkast en een houten terras met een trappetje het water in. Het lijkt wel een aquarium want de elke keer dat we over de houten brug lopen richting het vasteland zien we roggen, vissen, haaien, tonijnen en dergelijke zwemmen. 3 dagen relaxen,

beetje zwemmen, snorkelen en vooral veel en goed eten als we veelvuldig gebruik maken van de ontbijt,-, lunch- en dinerbuffets. Dat wordt lijnen als we terug zijn. Met het bandje om onze pols kunnen we tussendoor overal drinken halen en de dagen vliegen voorbij. Dan op donderdagavond als we op het terras aan het water met een biertje zitten bereikt ons het bericht dat we de volgende dag misschien niet naar huis kunnen. Jeetje, wat vervelend. Er is een vulkaan uitgebarsten en het vliegverkeer in noord-europa is ontregeld. Hoe dan ook, vrijdagochtend gaan we bepak en bezakt naar het vliegveld om daar verder te kijken. En inderdaad, we kunnen, na veel sputteren en overreding wel naar Dubai vliegen, maar verder dan dat gaan we niet komen. Er wordt niks geregeld omdat het overmacht is, dus we gooien het in de groep maar het antwoord komt al snel, we vliegen naar Dubai en zien daar wel verder. Met andere woorden, er wordt unaniem voor de Dubai adventure specialty gekozen in plaats van in Male te blijven. Hmmm, Dubai, daar ben ik nog nooit geweest. Misschien krijgen we wel kans om daar wat rond te kijken.

We vliegen naar Dubai en daar blijkt dat we zelf onze weg moeten zien te vinden, maar dat er die dag in elk geval niet naar Europa gevlogen wordt. Op het vliegveld weten de Souldivers een hotel te regelen en we worden zelfs opgehaald met een busje. Visum is gelukkig geen probleem en al snel zijn we bij ons nieuwe maar onverwachte thuis.

En als we dan toch in Dubai zitten, dan maken we er ook maar wat van. We gaan eerst met zijn allen naar de Ierse pub om een biertje te drinken, (overigens zo'n beetje de enige plek in Dubai waar je ongestoord een biertje kán drinken) en daarna een hapje eten. Maar we zijn in Dubai en in Dubai staat het hoogste gebouw ter wereld, de Burj Khalifa, dus we blijven niet lang hangen en gaan hop de taxi in en op weg. Camera in de aanslag en klikken maar. Eenmaal aangekomen blijkt dat we er wel in kunnen maar alle kaartjes zijn uitverkocht en we kunnen niet eerder terecht dan 22:30 de

volgende avond. Dat is te onzeker dus vergapen we ons aan de Dubai mall, de grootste shopping mall die ik ooit gezien heb, met allerlei dure merken die je normaal gesproken op de Champs Elysees in Parijs ziet, maar ook met een schaatsbaan en een aquarium waar zo'n beetje alle soorten vis, haaien, roggen en andere zeedieren voorbij zwemmen die ik in mijn hele duikgeschiedenis gezien heb (en meer). Ook verbaas ik mij over de vele vrouwen in burka maar waar wel een Louis Vuitton tas aan de armen bungelt. Contradictie ten top. Dan zijn we toch wel moe en gaan terug naar het hotel waar we met interesse op BBC World het nieuws volgen over de aswolk. Zoals het er uit ziet gaat het nog even duren voordat er weer gevlogen mag worden en zitten we nog wat langer in Dubai. De volgende ochtend wordt het bevestigd dus we verlengen onze kamer en gaan weer op pad, dit keer naar de Burj Al Arab, waarschijnlijker bekender dan de Burj Khalifa. Het duurste hotel ter wereld is helaas niet toegankelijk behalve als je een restaurantreservering hebt, en die hebben we niet dus door naar een nabij gelegen Souk. Het lijkt wel Fata morgana uit de Efteling en na koffie en een paar rondjes langs de winkels gaan we door naar de Emirates shopping mall. Deze heeft geen aquarium maar wel een Skibaan vergelijkbaar aan Snowworld, wat zeg ik, groter dan

Snowworld met een echte kabelbaan en alles erop en er aan. Na de lunch zoeken we een van de grotere parken op om een beetje buiten te hangen. We nemen de metro (moet je toch ook gedaan hebben) en komen er al snel achter dat Dubai niet berekend is op voetgangers want onze poging om van de metrohalte naar de ingang van het park te lopen eindigt dat we ergens langs de snelweg niet verder kunnen, weliswaar naast het hek van het park maar zonder ingang in zicht. We trekken de stoute schoenen aan en klimmen ergens over een hek om het park in te komen. Oeps, later blijkt dat we een strafbaar feit gepleegd hebben want voor het park moet je 1 euro entree betalen. Snel vergeten en na een middag in het zonnetje maar wel met zere voeten terug naar het hotel en een plek zoeken om te eten 's avonds.

Ook de zondag mogen we nog niet vliegen en na 3 dagen zonder water besluiten we dat het tijd wordt om dat weer eens op te zoeken. Het wordt Wild Wadi World, een waterpretpark waar we heerlijk de hele dag kunnen zwemmen, glijden, relaxen en in de zon liggen. Bij de ingang is het even spannend want er staan borden dat je een burkini moet dragen, en die heb ik nu toevallig nét niet in mijn tas zitten, maar het wordt gedoogd dat buitenlanders een normale bikini dragen. We hebben een heerlijke dag en komen moe maar voldaan terug in het hotel. De berichten daar zijn echter weinig hoopgevend. Geen verandering in de situatie dus dat we werkdagen gaan missen is wel duidelijk. Maandagochtend wordt dan ook besteed aan het verzetten van afspraken, mensen in Nederland op de hoogte brengen en zorgen dat alles geregeld wordt voor de komende dagen. Dan gaan we naar een ander park maar dat blijkt heel saai te zijn. We krijgen van andere mensen uit de groep een bericht dat ze kaartjes voor de Burj Khalifa hebben dus wij gaan ook richting de Dubai mall, kijken of wij ook nog terecht kunnen. Helaas alles wederom uitverkocht maar dit keer nemen we de gok om de kaartjes voor de volgende dag te kopen. Na nog wat rondshoppen, daar de schone kleding begint op te raken, terug naar het hotel om bij de Afgaan om de hoek te eten.

's Avonds bij de tv begin ik me toch wel een beetje zorgen te maken. Ik wil eind van de week eigenlijk wel thuis zijn. Volgende week Koninginnedag en op het werk beginnen de afspraken zich ook op te hopen. De berichten variëren, we horen geluiden dat er gevlogen kan gaan worden, aan de andere kant zegt men dat het nog wel een paar weken kan duren en dat er een tweede vulkaan op uitbarsten staat. Nou ja, we wachten het maar af. Dinsdagochtend naar het strand en want die dag gaan we in elk geval niet naar huis. 's Middags dan toch de Burj Khalifa op en met diep respect kijken we over Dubai en de woestijn heen. Jammer dat het heilig is en we palmeiland niet kunnen ontdekken. Dan weer naar beneden en 's avonds gaan we een oude wijk in om te eten bij een zeer aanbevolen arabisch restaurant. Aanbevolen in het Dubai boekje dat ik zondag toch maar even gekocht heb. Het eten is goed maar het is wel een tourist trap.

Terug in het hotel horen we op het nieuws dat her en der weer gevlogen wordt en de vliegvelden open lijken te gaan. Woensdagochtend gaan onze Souldivers dan ook naar het kantoor van Emirates om te kijken wat de stand van zaken is. Rond 9 uur krijgen we een telefoontje. Als de sodemieter koffers pakken en binnen een uur op het vliegveld zijn willen we kans maken om mee te kunnen. Zo gezegd zo gedaan, uitchecken, niks vergeten? en eenmaal op het vliegveld is het een gekkenhuis. Er zijn geen vaste balies om in te checken en iedereen staat overal. In de rij zijn we na een half uur aan de beurt en dan wordt het spannend. We zijn met 14 man dus dat is niet eenvoudig. Paspoorten bij de hand, e-tickets erbij, paniek want er mist er één, verwarring want iemand staat nu twee keer in het systeem maar dan is iedereen uiteindelijk afgevinkt en worden we stand by ingecheckt, oftewel we krijgen wel een label om onze koffer maar hij gaat niet op de band en we moeten hem bij ons houden. Dan als ze halverwege met labelen is krijgt de dame achter de balie een telefoontje en komt het verlossende woord. We mogen vliegen en kunnen eindelijk naar huis. Koortsachtig gaan alle gelabelde koffers weer op de band, oh jee te zwaar, snel, snel, snel, volgende koffer, niet

duwen en dan is de spanning er af en kunnen we met onze boarding passes door de douane. Alle inkopen van de supermarkt wegstoppen, opdrinken of weggooien en dan nog een uurtje wachten voordat we in het vliegtuig zitten en ready for take-off. 's Avonds 20:00 Nederlandse tijd landen we op Düsseldorf en is ons Malediven-Dubai avontuur dan toch ten einde. Op weg naar huis en straks lekker in mijn eigen bed, dromen van manta's, het mooie onderwaterleven en de volgende reis in oktober naar de Filipijnen. Met een transfer in Hong Kong. Ook nog nooit geweest.....

Saskia Uit den Bogaard
Souldivers